

Jan Terlouw
en Sanne Terlouw

In huis met een seriemoordenaar

roman gebaseerd op
eigen ervaringen

Hoofdstuk 1

De eerste kennismaking met Maria's nieuwe vriend zou Thijs nooit vergeten. Zijn handdruk was zacht, haast slap, aangener dan de ijzeren greep waarmee velen hun kracht en mannelijkheid willen bewijzen. Dit was geen pijnlijke bankschroef, maar een lap vlees. Iets te intiem voor Thijs, die zachte aanrakingen liever voor vrouwen bewaarde. Is iedere handeling een kloon van een totaal? Ligt in iedere daad, in iedere blik, het totaal besloten, zoals in iedere lichaamscel de samenstelling van het hele lichaam aanwezig is? Kun je na een handdruk al een compleet oordeel over iemand hebben?

De naam van de nieuwe vriend drong niet meteen tot Thijs door. Hans of Frans of Jan, zacht op de tong, lijsig uitgesproken. Was er iets ongemakkelijks in Maria's blik toen ze hem voorstelde? Nee, dat verbeelde hij zich, Maria leek best trots op haar nieuwe vriend.

'Heb jij de nieuwste vlam van Maria al ontmoet?' vroeg hij later aan Sarah, zijn vrouw.

Ze woonden in een groot huis, bel-etage een meter boven straathoogte, aan een singel in Utrecht, het was 1964. Er waren in de samenleving nog veel sporen van de Tweede Wereldoorlog. Niet alleen was de ver-

houding met alles wat Duits was nog beladen, ook was er, zeker in de steden, een nijpend gebrek aan woonruimte. Thijs en Sarah mochten volgens de gemeentelijke regels met hun twee dochtertjes het grote huis waarvan ze eigenaar waren alleen maar bewonen als ze de grootste kamer en de keuken in het souterrain verhuurden. Dat deden ze, aan Maria.

‘Nee,’ zei Sarah. ‘Wat is het voor iemand?’

Thijs haalde zijn schouders op. ‘Je komt hem wel tegen, een dezer dagen.’

‘Maria is toe aan een vriend,’ zei Sarah. ‘Ze is al zo lang alleen. Niks voor haar. Voor sommigen is alleen zijn onverdraaglijker dan voor anderen.’

‘Daar zul je gelijk aan hebben.’

Er was een feest op komst, Sarah’s dertigste verjaardag. Ze hadden besloten het te vieren, een teken naar familie en vrienden dat de grote emoties van de afgelopen jaren voorbij waren: het ongeluk, de geboorte van de vaderloze Lydia, de zeer bescheiden huwelijksvoltrekking zonder bruiloft een jaar later, waarvan de bescheidenheid het roddelcircuit niet temperde, maar juist aanwakkerde, allemaal voorbij. Een gekostumeerd feest ging het worden. De meeste gasten waren geraadpleegd en ze voelden ervoor. Ze zouden zich er niet van afmaken met een petje of een sjaaltje, maar zich echt in een andere persoonlijkheid transformeren en zich ook

consequent als die persoonlijkheid gedragen. De als priester uitgedoste atheïst zou de hele avond priester zijn, de pacifist die als generaal Patton kwam, zou niet nalaten de zegeningen van een sterk leger uit te dragen.

Uiteraard was ook Maria uitgenodigd. Ze was niet alleen medebewoonster van het huis, ze was ook een goede vriendin geworden.

Enkele dagen voor het feest vroeg Maria bedremmeld of ze Frans mocht meebrengen. Thijs en Sarah vroegen zich af of Maria dat graag wilde of dat het initiatief van Frans kwam. Toen ze Frans later beter hadden leren kennen speculeerden ze er lustig op los of er een angel in het gesprek had gezeten.

‘Natuurlijk is hij welkom,’ zei Sarah.

‘Wat doet Frans voor de kost?’ vroeg Thijs nieuwsgierig.

Uit het gehakkel van Maria dat volgde, werd duidelijk dat ze het niet of nauwelijks wist. Iets met auto’s. Verkoper? Of iets veel indrukwekkenders, als ontwerper, of testrijder van nieuwe modellen?

De dagen die restten voor het feest vermaakten Thijs en Sarah zich ermee te raden hoe hun intimi eruit zouden zien. Sarah vermoedde dat de moeder van Thijs zich zou verkleden als Florence Nightingale, want dat was een vrouw die ze bewonderde en over wie ze meerdere boeken bezat.

‘Welnee,’ zei Thijs, ‘ze komt als Madame Curie, behangen met sterrenkijkers en rekenlinialen, en dodelijk stralend als het radium dat ze heeft uitgevonden.’

‘Om vervolgens te flirten met mijn vader in de persoon van Albert Einstein.’

‘Maria en haar vriend komen als hippies,’ voorspelde Thijs. ‘Spijkerbroeken met gaten en slogans voor de vrije liefde en tegen het huwelijk.’

‘O ja. En met flowerpower pruiken op,’ zei Sarah.

Hun voorspellende gaven bleken gering. De moeder van Thijs, een streng gereformeerde Friezin, die van de Heidelberger catechismus had meegekregen dat de paapse mis vervloekte afgoderij is, verscheen als non, lang zwart habijt en een witkartonnen hoofdtooi met sluier, rozenkrans of iets dat daar beslist aan deed denken om de hals. De ouders van Sarah, die in Zuid-Frankrijk woonden, waren speciaal voor de gelegenheid overgekomen. Haar vader kwam als kok, die met veel verstand van zaken en met een Frans accent over de haute cuisine sprak. Haar moeder was Cleopatra en als die iets wilde zeggen, tekende ze het in hiërogliefen in een schetsboekje. Ella, de moeder van Sarah’s overleden eerste man Pieter, kwam als Akela. Maria en Frans waren uitgedost als Sherlock Holmes en Dr. Watson, in omgekeerde volgorde. Maria, met bolhoed, koket snorretje, lorgnet en een rottinkje, was

een overtuigende Watson. Sherlock Holmes was gekleed in een geruit vest en plusfour, pijp in de mond, jockeypet op het hoofd, vlinderstrikje. Frans wist de doordringende blik waarmee de detective kleine dingen opmerkte en daaruit grote conclusies trok, goed te imiteren.

Sarah's jongere zus Hetty was, zoals ze zei, journaliste van een populair dagblad. Het was te zien aan een blocnote en een potlood in haar hand, maar het bleek vooral uit haar gedrag. Ze ging rond en stelde de feestgangers indiscrete vragen. Zo probeerde ze de non op stang te jagen door haar te vragen of ze wist dat sommigen in het gezelschap de paapse mis betitelden als vervloekte afgoderij.

‘Het is me genoegzaam bekend,’ antwoordde de non prompt met een zachte g en een smartelijke blik in haar ogen, friemelend aan haar rozenkrans. ‘Ik bid veel voor hen. Ik geef de moed niet op dat ze eens tot de heilige moederkerk terug zullen keren.’

Thijs, die door Sarah was omgetoverd in een zeer dikke, welgedane Chinese rechter, met behulp van een kussen om zijn buik, een rode kimono en een zwart hoedje met grote zijflappen waaronder een lange vlecht tevoorschijn kwam, verzekerde de journaliste dat zijn leven gevaar liep als ze in haar krant zou schrijven dat hij voor één avond zijn Maopak had uitgetrokken en

in de kledij van een van zijn voorouders was verschenen. Hij onderschreef van harte dat zijn normale grijze zhongshanpak, dat in het decadente Westen een Mao-pak werd genoemd, het anti-imperialistische gedachtegoed van de grote leider prachtig verbeeldde, maar voor éénmaal...

Hetty zei dat het haar speet, ze kon haar plicht om het publiek de waarheid te vertellen niet verzaken, maar als ze even aan zijn buik mocht voelen zou ze een spelfout in zijn naam maken, misschien redde ze daarmee zijn leven. Toen het interview, na enkele vrolijke stompen in het kussen, werd afgesloten, fluisterde Thijs in Hetty's oor: 'Probeer eens iets te weten te komen over Sherlock Holmes, wil je?'

Dat liet Hetty zich geen twee keer vragen. Ze nodigde Holmes en Watson direct aan een tafeltje, regelde drie glazen rode wijn, en zei dat haar pagina 'personalia' de best gelezen rubriek van de krant was, ja misschien wel van alle in Nederland verschijnende kranten. En dus zou meneer Holmes zich bijzonder aan haar verplichten als hij wilde onthullen welke zaak hem naar hier had gevoerd.

'U kunt niet verwachten dat mijn vriend Sherlock iets met een zo delicaat karakter aan een krant meedeelt,' zei Dr. Watson.

'Je vergist je, mijn waarde Watson,' zei Holmes.

‘Door een publicatie van mevrouw kan de man die ik zoek misschien een onvoorzichtigheid begaan, wat me zeer van pas zou komen.’

Er volgde een gesprek waarbij Dr. Watson met zijn opmerkingen de plank voortdurend missloeg en Sherlock van tijd tot tijd verstrikt raakte in zijn verzinsels. De inname van wijn hielp niet om zowel van de kant van de journaliste als van die van de speurder de consistentie te bewaren, maar de drie amuseerden zich kostelijk, zoals alle gasten trouwens.

Het was een creatief feest. Marius de Groot, een echte journalist van het *Utrechts Nieuwsblad*, was verschenen als een sultan met zijn vrouw en hun zestienjarige tweelingdochters in zijn harem. De drie dames waren gewaagd gekleed, veel bloot in soft focus gebracht met doorzichtige sluiers. Ze probeerden de begeerte op te wekken van Guido, een rijke oliesjeik uit een verre woestijn, die naarmate de avond vorderde, inderdaad steeds meer bood voor de harem vrouwen, misschien omdat zijn vrouw Katrien zijn chauffeur speelde en hij dus even zonder zat. De sultan legde eloquent het verschil uit tussen een slavin en een vrouw uit een harem. Het kwam erop neer dat de vrouwen niet te koop waren, maar toen de sjeik zijn bod van bijna uitgewerkte oliebronnen veranderde in een veelbelovende juist ontdekte nieuwe bron, ging de sultan aarzelen en liet zich

door journaliste Hetty verleiden tot gewaagde uitspraken over mondiale economie.

Het alcoholpercentage in het bloed steeg, de gasten, wie ze ook voorstelden, verbroederden. De non danste met Calvijn, de harem vrouwen werden publiek bezit.

In de kleine uurtjes waren naast Thijs en Sarah alleen Hetty en hun goede vrienden Katrien en Guido nog aanwezig, ze hadden geholpen de ergste rommel op te ruimen. Tevreden praatten ze na.

‘Heb je Sherlock Holmes geïnterviewd?’ vroeg Thijs aan Hetty.

‘Dat heb ik.’

‘Wat vond je van hem?’

‘Intelligent. Snedig. Beetje flirterig. Hij speelde zijn rol goed. Watson werd steeds subtiel te kijk gezet. Of minder subtiel. “*Elementary*, Doctor Watson”, zei hij van tijd tot tijd. Het viel me op dat hij weinig waardering had voor Scotland Yard. Daar zei hij vinnige dingen over, iets te vinnig voor een Engelse gentleman.’

‘Vanwaar je speciale belangstelling voor Sherlock Holmes?’ vroeg Guido, die uitgeblust in een stoel lag met zijn voeten op tafel en een laatste biertje in zijn hand.

‘Hij is de nieuwe vriend van Maria. Maria is me dierbaar, het interesseert me tot wie ze zich aangetrokken voelt. Bovendien wil ik ook weten wie er bij ons over de vloer komen. Hetty, dank je voor je hulp.’